

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Гълъбово, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГЪЛЪБОВО в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТОДОР АСЕНОВ**

при участието на секретаря Белослава П. Колева
като разгледа докладваното от **ТОДОР АСЕНОВ** Гражданско дело №
20225550100302 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 103 - 257 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Ищецът ЗАД „Дженерали застраховане“ АД твърди, че на 27.03.2017г. в гр. Гълъбово, ул. „Цар Симеон Велики“ (ул. „Димитър Благоев“ преди преименуването ѝ в ул. „Цар Симеон Велики“) в посока гр. Симеоновград, съставляща част от път III-554 от републиканската пътна мрежа, е настъпило пътнотранспортно произшествие, при което л.а. „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № ***, собственост на Г. К. М., управляван от същия, преминал през необезопасена и необозначена дупка на пътното платно за движение.

В резултат на ПТП на застрахованото в Дружеството по застраховка „Каско на МПС“, полица № 0312160522009905, МПС с рег. № *** били нанесени материални вреди.

Улица „Цар Симеон Велики“ (ул. „Димитър Благоев“ преди преименуването ѝ в ул. „Цар Симеон Велики“) в посока гр. Симеоновград, съставляща част от път III-554, била част от републиканската пътна мрежа и съгласно чл. 30, ал. 1 от Закона за пътищата се стопанисвал от Агенция „Пътна инфраструктура“ гр. София, чрез специализираното звено на агенцията – „Областно пътно управление“ - Стара Загора.

Г. К. М. - собственик на увредения автомобил „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № *** имал сключен договор за имуществена застраховка

"пълно каско" със ЗАД „Дженерали застраховане“ АД, гр. София, за което е била издадена полица № 0312160522009905, валидна за процесния период.

На основание сключената застраховка „Каско на МПС“, полица № 0312160522009905, за л.а. „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № ***, в „Дженерали Застраховане“ АД постъпило искане за изплащане на застрахователно обезщетение за възстановяване на увредения от описаното ПТП автомобил. Въз основа на предявената претенция в Дружеството била образувана Ликвидационна преписка № 210239019. Извършен бил оглед на увредения автомобил от ищеца и било изготвено заключение с опис на щетите. За възстановяване на увредения автомобил била представена Фактура с № 4023 от 13.04.2017г., ведно с касов бон и въз основа на която било определено застрахователно обезщетение в размер на 624.00 лева.

С Преводно нареждане на 22.05.2017г. на правоимащия - Г. К. М. в качеството му на собственик на л.а. „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № *** била изплатена сумата от 624.00 лева, представляваща определеното застрахователно обезщетение по ликвидационна преписка № 210239019.

С оглед на уврежданията, настъпили по л.а. „Ландровер Рейндж Ровер“ в следствие на процесното ПТП, автомобилът не можел да се придвижва на собствен ход и на същия била оказана пътна помощ от „СБА - Национална служба за пътна помощ“ /от „СБА - Национална служба за пътна помощ“, на ищеца е представена Фактура с № 1000043805 от 23.05.2017г. на стойност от 3167.10 лева, ведно с Опис на обслужените автомобили за м. Март 2017г., в който е включен разходът за репатриране на „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № *** в размер на 173.70 лева/.

Дължимата сума по фактурата за оказаната пътна помощ на л.а. „Ландровер Рейндж Ровер“ била заплатена на „СБА - Национална служба за пътна помощ“ от „Дженерали Застраховане“ АД с Преводно нареждане на 27.06.2017г.

Във връзка с ликвидацията на преписката от Дружеството били реализирани обичайни разноски в размер на 15.00 лева.

С изплащане на застрахователното обезщетение по Ликвидационна преписка № 210239019 „Дженерали Застраховане“ АД погасило задължението си по застрахователния договор да определи и изплати застрахователно обезщетение и встъпи в правата на застрахования - Г. К. М. срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ на основание чл.410, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането във връзка с чл.49 във връзка с чл.45, ал.1 от Закона за задълженията и договорите за сумата от 812.70 лева, представляваща изплатеното от „Дженерали Застраховане“ АД застрахователно обезщетение в размер на 624.00 лева, реализираните разходи за репатриране на процесния автомобил в размер на 173.70 лева и направените обичайни разноски за неговото определяне в размер на 15.00

лева.

Ищецът сочи, че отговорността за настъпване на произшествието, изразяваща се в бездействие, е на Агенция „Пътна инфраструктура“ - в конкретния случай, служителите на ответника проявили бездействие, като не изпълнили задълженията си за ремонт и поддържане на републиканския път в съответствие с чл.30, ал.1 във връзка с чл.29 от Закона за пътищата, както и задълженията на Агенцията по чл.167, ал.1 от ЗДвП да поддържа пътя в изправно състояние, да сигнализира незабавно препятствията по него и да ги отстрани във възможно най-кратък срок, следствие на което става причина за ПТП.

Навежда аргументи, че по силата на Закона за пътищата на ответника като стопанин на републикански път, е възложено да полага грижа по недопускането и отстраняването на препятствията по републиканските пътища и отговорността му /на ответника/ като гаранционно-обезпечителна, е обективна: независимо от наличието или липсата на вина, той отговаря за действията или бездействията на лицата, които е натоварил с извършване на възложената работа.

Заявява, че е налице бездействие на лицата, на които е бил възложено поддържането в изправност на републиканския път и че, собственикът на процесния път - Агенция „Пътна инфраструктура“, е длъжен да вземе необходимите мерки за осигуряване на безопасността на пътното платно, както и до извършването на ремонтните дейности да постави предупредителни знаци, указания за отбиване на движението и други (арг. чл.30, ал.1 от ЗП).

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника АПИ да му заплати сумата от 812.70 лева главница, представляваща изплатеното застрахователно обезщетение по преписка № 210239019 за възстановяване на увредения в следствие на ПТП, настъпило на 27.03.2017г., л.а. „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № ***, реализираните разходи за пътна помощ на процесния автомобил и направените обичайни разноски за ликвидация на преписка № 210239019, ведно със законната лихва върху главницата за периода от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 194.73 лева, представляваща мораторна лихва върху сумата в размер на 639.00 лева за периода от 12.05.2019г. до 12.05.2022г. (датата, предхождаща датата на завеждане на исковата молба)

Моли, да му бъдат присъдени направените от „Дженерали Застраховане“ АД съдебни разноски, включително и юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Агенция „Пътна Инфраструктура“ представя отговор в срока по чл.131 ГПК, в който взема становище, предявеният иск е

недопустим, с аргумент, че Агенция „Пътна инфраструктура“ не притежава пасивна процесуална легитимация по него, а посоченото в исковата молба местоположение не съвпада с път от републиканската пътна мрежа.

Алтернативно прави изявление, че оспорва основателността, в случай, че съдът приеме иска за допустим.

Ответника оспорва настъпването на застрахователно събитие, причинено от трето лице, което отговаря пред застрахователя въз основа на правилата на деликтната отговорност, както и наличието на причинно-следствена връзка между настъпилите вреди на лекия автомобил наличието на препятствие на пътя, за което е отговорна Агенция „Пътна инфраструктура“.

Оспорва изцяло обстоятелствата, изложени в исковата молба, за които се твърди че са причина за уврежданията, а именно- твърдението, че бул. „Симеон Велики“ е част от път III-554, който е път от републиканската пътна мрежа; вида и размера на претендираните имуществени вреди, както и това, че всички те са в причинно-следствена връзка с настъпилото събитие.

Счита, че заплатеното обезщетение е свързано с щети, които не са вследствие от процесното ПТП или са свързани със завишаване на цени на резервни части, труд и/или нормовреме за извършване на операциите, свързани с ремонта.

Заявява, че причините за настъпилото увреждане и степента на увреждането са изцяло поради виновно поведение от водача на лекия автомобил.

Ответника, в условията на евентуалност релевира на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД и възражение за съпричиняване, породено от действията на водача, който: 1. Е съпричинил вредите с поведението си преди настъпването на ПТП като не е контролирал непрекъснато управляваното от него моторно превозно средство в конкретните условия, за да бъде в състояние да предотврати ПТП в случай на възникване на опасност. 2. След настъпването на ПТП е могъл да предотврати настъпването на щетите в претендирания по исковата молба размер и с поведението си е допринесъл за техния вид и размер, като е продължил управлението на МПС и с това е утежнил състоянието на автомобила и е увеличил стойността на щетите.

Гълъбовският районен съд, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация по чл. 410, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането вр. чл. 49 от Закона за задълженията и договорите. Налице е и възражение на ответника за съпричиняване на вредите /чл. 51, ал. 2 ЗЗД/, изразяващо се в управляването на увредения автомобил със

скорост, несъобразена с пътните условия /чл. 20 ЗДвП/.

От застрахователна полица № 0312160522009905/08.07.2016 г. се установява, че по отношение на описания в исковата молба лек автомобил е била сключена застраховка „Каско на МПС“ между „Дженерали Застраховане“ АД със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 68, ЕИК030269049 и собственика му Г. К. М., ЕГН *****, с адрес ***, с валидност от 08.07.2016 г. до 07.07.2017год.

На 27.03.2017г. водача М. управлявал процесното МПС в гр. Гълъбово, по улица „Цар Симеон Велики“ в посока гр. Симеоновград, която улица е съставляваща част от път III-554 от републиканската пътна мрежа.

Воденият от М. лек автомобил се движел условията на натоварен пътен трафик, затруднена възможност за маневриране поради наличието на тежки товарни автомобили, пътуващи в двете посоки и значителен брой небозначени дупки по двете платна за движение.

Това обстоятелство станало причина, водача да не съумее да избегне необезопасена и необозначена дупка на пътното платно по което се движел в резултат на което автомобила претърпял авария, наложила репатрирането му до сервиз и последващ ремонт.

Изслушаният по делото свидетел Г. М. потвърждава, че се движел в собствената си лента, със скорост не надвишаваща допустимата така от 40 км/ч.

Настоящият съд счита, че следва да се кредитират показанията на свидетеля, тъй като са последователни и логични, резултат са на непосредствени и лични възприятия, кореспондират на събраните по делото писмени доказателства, а и не се опровергават от други такива.

От заключението съдебно-автотехническата експертиза, се установява, че вероятният механизъм на ПТП с автомобила, управляван от собственика му Г. К. М. е навлизане в насрещната лента за движение, в близост до източния край на улицата към дома си (находящ на 300 метра, по показания на К. - стр.71 от делото) от мястото на възникване на аварията (ул. „Софроний Врачански“ № 6).

Улицата (по данни на К.) има опасни участъци с огнища на аварийност. Водачът е възможно да е преминавал покрай спряло(и), или изпреварвал, МПС в лентата за движение на юг. Това изпреварване той е извършил в участък със силно изразени дупки в асфалта.

От предоставените снимки от К., в която е попаднал по негови показания, направени на 30.03.2017 година е видно, че измерената дупка в асфалта, е с дълбочина 18 см (мерено под известен ъгъл) на стр. 26 от гр.дело № 25125/22 година, находяща се в лентата за движение на МПС в обратна посока (към ж.п. прелеза/респ. центъра на Гълъбово).

Лек автомобил „Ландровер Рейндж Ровер“, произв. 2003 година е

високопроводим, мощен автомобил с пътен просвет (клирънс) 23 см; мощност на двигателя 286 к.с. и обем на двигателя 4 398 куб.см.

В.л. заема позиция, че извършените и описаните в опис-заключението и фактурата ремонтно - възстановителни работи, за отстраняване на вредите по процесния автомобил, до връщане на фабричните настройки, ремонт на EAS (система за въздушното окачване) и калибрация на въздушното окачване на автомобила са достатъчни и собственикът си е получил автомобила в сервиза в град Пловдив и няма данни той да не се е завърнал в Гълъбово на самоход; както и че, вредите претърпени от автомобила са в пряка причинна връзка с процесната авария, а описаните във фактурата вреди увреждания също са намират в пряка причинна връзка с процесната авария.

В.л. заключава, че стойността на отстранените повреди е определена във фактура издадена от „ТЕХНО ВИДЕО САТ — М.Г.“ Пловдив — 624.00 лева с ДДС. Тази стойност е записана в ликвидационен акт 51247/18.05.2017 година на „Дженерали застраховане“ АД, клон Гълъбово при фронт офис Стара Загора, подписан от обработилия щетата Димитър Стоименов и директор „Масови щети“ Пл. Будинов. Последните са утвърдили обезщетение за имуществени вреди на стойност - 624.00 лева с ДДС, която сума е предена/изплатена на К..

В о. с. з. в. л. потвърждава своите изводи като още веднъж уточнява, че с оглед изтеклия продължителен период от настъпилото ПТП до изготвянето на експертизата, в изводите на експертиза има голям процент относителност.

При така установената фактическа обстановка настоящият съд прави следните правни изводи:

В случая се твърди наличие на гаранционно - обезпечителна отговорност на Агенция „Пътна инфраструктура“, гр. София по чл. 49 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 49 ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Това е отговорност на юридическите лица за противоправни и виновни действия или бездействия на техни длъжностни лица при или по повод изпълнение на възложена работа. Отговорността е гаранционно - обезпечителна, възложителят не отговаря заради своя вина, а заради вината на свои работници или служители, на които е възложил работа.

Фактическият състав, от който възниква имуществената регресна отговорност на причинителя на увреждането за възстановяване на платеното от застрахователя обезщетение, обхваща следните материални предпоставки /юридически факта/:

1. наличието валиден договор за имуществено застраховане „Автокаско“.

2. настъпване на застрахователно събитие – ПТП в срока покрие на договора.

3. причинени щети на застрахования автомобил.

4. причинна връзка между настъпилото ПТП и причинените щети, 5. изпълнение на задължението за заплащане на застрахователно обезщетение от ищеца в размер на 624.00 лв.

Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства, а в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане и възраженията си за съпричиняване.

Следва да се посочи, че страните не спорят, ул. „Цар Симеон Велики“ (ул. „Димитър Благоев“ преди преименуването ѝ в ул. „Цар Симеон Велики“) в посока гр. Симеоновград е съставляваща част от път III-554 от републиканската пътна мрежа.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Закона за пътищата, републиканските пътища са изключителна държавна собственост. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗП републиканските пътища се управляват от Агенция „Пътна инфраструктура“, която е юридическо лице - второстепен разпоредител с бюджетни кредити /чл. 2, ал. 1 от Правилник за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция „Пътна инфраструктура“/. Съгласно разпоредбите на чл. 29 и чл. 30 ЗП Фонд „Републиканска пътна инфраструктура“ поддържа републиканските пътища съобразно транспортното им значение, изискванията на движението и опазването на околната среда, както и осъществява дейностите по изграждането, ремонта и поддържането на републиканските пътища. Поддържането на пътищата съгл. т. 14 от ДР на ЗП е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, предпазване на пътищата от преждевременно износване, охрана и защита на пътищата, водене на техническа отчетност на пътищата, а чл. 75, ал. 3 ЗУТ въвежда изискването транспортната техническа инфраструктура да осигурява най-добри условия за удобен, безопасен и икономичен транспорт на пътници и товари и за достъпност на лица с увреждания, при опазване на околната среда. Освен това разпоредбата на чл. 3, ал. 1 ЗДвП изисква лицата, които стопанисват пътищата да ги поддържат изправни с необходимата маркировка и сигнализация за съответния клас път, организират движението по тях така, че да осигурят условия за бързо и сигурно придвижване и за опазване на околната среда от наднормен шум и от замърсяване от моторните превозни средства. С оглед собствеността на пътя, цитираните изисквания следва да се осигурят от Агенция "Пътна инфраструктура" чрез съответните длъжностни лица. В случая безспорно е установено, че по път II-66 гр. Стара Загора - гр. Нова Загора - път от второкласната републиканска пътна мрежа, е била налице дупка на пътното платно /освен процесната и множество дупки/

необезопасена и необозначена, затрудняваща движението на превозни средства, като по този начин е налице неизпълнение на задълженията, произтичащи от закона - чл. 29 и чл. 30 от ЗП и чл. 75, ал. 3 ЗУТ. В разпоредбата на чл. 167, ал. 1 ЗДвП е предвидено задължение на лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок. Дупката по пътното платно представлява „препятствие на пътя“ по смисъла на § 1, т. 19 от ППЗДвП, тъй като нарушава целостта на пътното покритие и създава опасност на движението. Не се установи наличие на поставени по пътя знаци, означаващи наличие на неравности на пътното платно. За ангажиране на отговорността на Агенция „Пътна инфраструктура“, гр. София по чл. 49 от ЗЗД е достатъчно да се установи виновно неизпълнение от страна на нейни длъжностни лица на нормативно установеното задължение за поддръжка на пътя и осигуряване на най-добри условия за удобен и безопасен транспорт. Не е необходимо да се установи точно кой от служителите е виновно лице. Достатъчно е установяване въобще виновно поведение на служители, без да се разграничава поведението на всеки служител. В случая е налице виновно неизпълнение на нормативно вменени задължения, т. е. бездействие. Съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината на съответното длъжностно лице се предполага до доказване на противното, а такова обратно доказване не е извършено. От изложеното следва, че Агенция „Пътна инфраструктура“ не е изпълнила вмененото си по закон задължение за поддръжка и ремонт на републиканските пътища, като бездействието на служителите, натоварени със задачата да сигнализират препятствията по пътя и да ги отстраняват, за да обезпечават безопасността на движението, е станало причина за настъпване на вредите по процесното МПС.

В настоящия случай не се спори, а и от представените застрахователна полица № 0312160522009905 и Преводно нареждане на 22.05.2017г. на правоимащия - Г. К. М. в качеството му на собственик на л.а. „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № *** е изплатена сумата от 624.00 лева, представляваща определеното застрахователно обезщетение по ликвидационна преписка № 210239019.

С оглед на уврежданията, настъпили по л.а. „Ландровер Рейндж Ровер“ вследствие на процесното ПТП, автомобилът не е можел да се придвижва на собствен ход, което наложило да бъде репатриран от „СБА - Национална служба за пътна помощ“, за която услуга от „СБА - Национална служба за пътна помощ“ е представена Фактура с № 1000043805 от 23.05.2017г. на стойност от 3167.10 лева, ведно с Опис на обслужените автомобили за м. Март 2017г., в който е включен разходът за репатриране на „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № *** в размер на 173.70 лева. Това обстоятелство се установява, както от показанията на св. К., така и от заключението на вещото

лице, което стига до този извод поради следните съображения „... **Водачът на автомобила К., с оглед състоянието на МПС, след аварията (пропадане в дупка с посочена от него дълбочина 18 см) при клирънс на автомобила 23 см, е преценил, че МПС следва да бъде откарано с пътна помощ, на 30.03.2017 година, в специализиран сервиз. Това се е наложило, тъй като е било невъзможно лекият автомобил да се движи (ползва) на собствен ход от К..**“

На следващо място, настъпването на застрахователното събитие, вкл. и мястото на ПТП е безспорно установено чрез събраните гласни, писмени доказателства, вкл. заключението на назначената съдебно-техническа експертиза и всички възражения на ответника в тази връзка са неоснователни.

В хода на съдебното дирене по безспорен начин беше установено, че на датата на настъпване на застрахователното събитие по пътното платно на улица „Цар Симеон Велики“ в посока гр. Симеоновград, която улица е съставляваща част от път III-554 от републиканската пътна мрежа е имало множество дупки, които в условията на натоварен трафик е било практически невъзможно да бъдат избегнати, поради което като лекият автомобил е попаднал в една от тях и е претърпял процесните увреждания. Така установеното кореспондира изцяло със заключението на съдебно-техническата експертиза. Поради това от съвкупния анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и от приетото заключение на съдебно-автотехническата експертиза се установява по категоричен начин, че е осъществен описаният в исковата молба деликт.

В тази връзка съдът ценни най-вече ангажираните преки доказателствени средства за обстоятелствата, при които е бил увреден застрахования при ищеца автомобил. Кредитираните показания на свидетеля М. водач на автомобила по време на настъпилото ПТП, са съотнесими на приетото експертно заключение, а при съпоставката им се стига до същия еднозначен извод за причините за настъпването на произшествието и наличието на причинно-следствена връзка между него и претендираните имуществени вреди.

Произходът на установената дупка на пътната настилка е ирелевантен за ангажиране на деликтната отговорност, тъй като ЗП предвижда общо и абстрактно задължение на ответника да поддържа републиканските пътища, без значение под въздействие на какви фактори е настъпила частичната им негодност за осигуряване на безопасен пътен трафик.

В заключение следва да се посочи, че по делото е установено, че На 27.03.2017г. в гр. Гълъбово, ул. „Цар Симеон Велики“ (ул. „Димитър Благоев“ преди преименуването ѝ в ул. „Цар Симеон Велики“) в посока гр. Симеоновград, съставляваща част от път III-554 от републиканската пътна мрежа, е настъпило пътнотранспортно произшествие, при което л.а.

„Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № ***, собственост на Г. К. М., управляван от същия, преминава през необезопасена и необозначена дупка на пътното платно за движение. В резултат на ПТП на застрахованото в Дружеството по застраховка „Каско на МПС“, полица № 0312160522009905, МПС с рег. № *** са нанесени материални вреди в резултат от пропадане на лекия автомобил в дупка, нахождаща се на пътя.

От събраните по делото доказателства, в т. ч. и заключението на вещото лице, безспорно се установява причинната връзка между противоправното бездействие на служителите на Агенция „Пътна инфраструктура“ и вредоносния резултат - настъпило ПТП с материални щети. По безспорен начин е установено, че причината за ПТП е преминаването на процесния автомобил „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № *** през дупка на пътното платно, а тя е резултат от виновното изпълнение на нормативно установените задължения от страна на служители на Агенция „Пътна инфраструктура“.

Събитието е протекло на републикански път по смисъла чл. 3, ал. 2 от Закона за пътищата /ЗП/ и като такъв е публична държавна собственост по силата на чл. 8, ал. 2 от с. з. Съгласно чл. 14, ал. 2 от Закона за държавната собственост имотите и вещите - държавна собственост, се управляват в съответствие с предназначението им за нуждите, за които са предоставени, с грижата на добър стопанин, а управлението, ремонтът и поддържането на републиканските пътища се осъществяват от Агенция „Пътна инфраструктура“ - чл. 19, ал. 1, т. 1 и чл. 30, ал. 1 ЗП. Съгласно чл. 22, ал. 2 ЗП тя осъществява своята дейност чрез централна администрация и чрез специализирани звена: областни пътни управления и Централен институт на пътните технологии, национални и европейски норми и стандарти. В чл. 167, ал. 1, изр. 1 ЗДвП е вменено на лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок. Несъмнено установената дупка на пътното платно представлява „препятствие на пътя“ по смисъла на § 1, т. 19 от ППЗДвП, тъй като нарушава целостта на пътното покритие и създава опасност на движението. Ето защо и доколкото същата не е била обезопасена с нарочен пътен знак пред нея или по друг начин, ответникът не е изпълнил свои законово уредени задължения, т. е. налице е противоправно бездействие на неговите служители, респ. работници, натоварени с ремонта и поддържането на републиканските пътища. Тук е уместно да се отбележи и че Агенция „Пътна инфраструктура“ като юридическо лице осъществява действия, респ. бездействия, чрез натоварени от нея лица, като същата отговаря за причинените от тези лица вреди при и по повод изпълнението на възложената им работа. В случая бездействието на натоварените от Агенция „Пътна инфраструктура“ лица по аргумент на чл.

45, ал. 2 ЗЗД се презюмира да е виновно.

Във връзка с вида и размера на причинените вреди от ищеца са представени опис на претенция и опис-заключение на претенция, които са частни свидетелстващи документи, обективиращи изгодни за техния издател факти, но тяхното осъществяване в случая следва да се приеме за установено по несъмнен начин с оглед показанията на разпитаните свидетели и заключението на съдебно-автотехническата експертиза, както и поради липса на други доказателства, които да ги опровергават.

Следва да се вземе предвид и че при изчисляване размера на обезщетението не трябва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност /така напр. решение № 79/02.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 156/2009 г., I т. о., решение № 6/02.02.2011 г. на ВКС по т. д. № 293/2010 г., I т. о. и др. /.

В обобщение следва да се посочи, че в настоящия случай, „Дженерали Застраховане“ АД доказва всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника. От представената и неоспорена застрахователна полица се установи съществуването на валидно застрахователно правоотношение между Г. К. М., с. Обручище, общ. Гълъбово, ул. „Мургаш“ № 3 и „Дженерали Застраховане“ АД по застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ към датата на настъпването на застрахователното събитие.

От представеното платежно нареждане се установи, че застрахователното обезщетение по застраховката е изплатено на увреденото лице.

Налице е причинна връзка между преминаване на автомобила през описаната дупка на пътното платно и нанесените щети. Този извод е съобразен със заключението на вещото лице, че при управление на лекия автомобил със съобразена скорост е възможно настъпване именно на щети от описания вид и характер.

При вече установеното настоящият съд следва да разгледа евентуалното възражение на ответника за съпричиняване с правно основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД, което е неоснователно по следните съображения:

По обективния характер на съпричиняването е налице задължителна за съдилищата съдебна практика – т. 7 от Постановление № 17 от 18.11.1963 г., Пленум на ВС. В константната си практика по приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, обективирана в решение № 45/15.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 525/2008 г., II т. о., решение № 159/24.11.2010 г. на ВКС по т. д. № 1117/2009 г., II т. о., решение № 206/12.03.2010 г. на ВКС по т. д. № 35/2009 г., II т. о., решение № 58/29.04.2011 г. на ВКС по т. д. № 623/2011 г., II т. о., решение № 59/10.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 286/2010 г., I т. о., решение № 153/31.10.2011 г. на ВКС по т. д. № 971/2010 г., решение № 169/28.02.2012 г. на ВКС по т. д. № 762/2010 г., II т. о., решение № 54/22.05.2012 г. на ВКС

по т. д. № 316/2011 г., II т. о. и др.,

Върховният касационен съд последователно е застъпвал становище, че намаляването на обезщетението за вреди от деликт на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване от пострадалия по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, следва неговото поведение обективно да е в причинна връзка с настъпването на вредите, т. е. пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, като вина на пострадалия в тази насока не се изисква. Или, от съществено значение е конкретното проявление на действието или бездействието на пострадалия, което съставлява пряка и непосредствена причина за причинените вреди.

Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало /наред с неправомерното поведение на делинквента/ до увреждането като неблагоприятен резултат. Правните последици от съпричиняването и значението му за размера на обезщетението, което увреденият има право да получи като паричен еквивалент на произлезлите от деликта вреди, изключват допустимостта съдът да обосновава изводите си за съпричиняване с вероятности или с предположения. Както в т. 7 на ППВС № 17/63 г., така и в решение № 154/10.10.2017 г. на ВКС по т. д. № 2317/2016 г., II т. о., решение № 206/12.03.2010 г. на ВКС по т. д. № 35/2009 г., II т. о., решение № 59/10.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 286/2011 г., I т. о., решение № 98/24.06.2013 г. на ВКС по т. д. № 596/2012 г., решение № 169/28.02.2012 г. на ВКС по т. д. № 762/2010 г., II т. о. и мн. други е прието, че изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения. Т. е. във всички случаи на предявен иск по чл. 45 ЗЗД срещу делинквента или по чл. 432, ал. 1 КЗ срещу застрахователя съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към увреденото лице.

Освен това, според цитираната съдебна практика, дори безспорните нарушения на ЗДВП от страна на пострадалия, имат значение при преценката на приноса му, само ако се намират в причинна връзка и са допринесли за настъпване на вредоносните последици, тъй като вината на увреденото лице не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, т. е. във всички случаи на предявен иск по чл. 45 ЗЗД срещу делинквента или по чл. 432, ал. 1 КЗ срещу застрахователя съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към увреденото лице.

В постановените решение № 165/26.10.2010 г. на ВКС по т. д. №

93/2010 г., II т. о. и решение № 44/26.03.2013 г. на ВКС по т. д. № 1139/2011г. на ВКС, II т. о. също е прието, че вината на пострадалия не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и с оглед на това способността на увредения да действа разумно и да предвижда евентуалните негативни последици от своите действия и бездействия са правно ирелевантни за института на съпричиняването. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди. Само по себе си нарушението на установените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата не е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на дължимото се за същия обезщетение, тъй като е необходимо нарушението да е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е негово следствие, доколкото приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки за настъпване на увреждането. Прието е, че приносът трябва да е конкретен и да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетично предполагаем. Поради това при преценка за съпричиняване следва да се отчита не само факта на извършено от пострадалия нарушение на правилата за движение по пътищата, но и дали нарушенията са в пряка причинна връзка с вредоносния резултат /така решение № 142/07.08.2017 г. на ВКС по т. д. № 3266/2015 г., II т. о., решение № 18/17.09.2018 г. на ВКС по гр. д. № 60304/2016 г. IV т. о., решение № 169/28.02.2012 г. на ВКС по т. д. № 762/2010 г., II т. о./.

Съобразявайки цитираната съдебна практика на ВКС настоящият съд намира две самостоятелни основния за неоснователност на възражението за съпричиняване:

1 От една страна по делото не е установено нарушение на позволената скорост . Отделно от това от доказателствата по делото /гласни и експертиза/ се установява, че в пътния участък са били налице множество дупки, като с оглед на обстоятелството, че е била увредена само задната дясна гума на автомобила следва извода, че водачът на лекия автомобил дори е полагал усилия да избягва дупките.

2 От друга страна от заключението на вещото лице се изяснява, че и при движение с позволената скорост е напълно възможно причиняването на щетите, а ответникът не установява да са налице основания за необходимост водачът на автомобила да е бил длъжен да избере по-ниска от позволената скорост предвид конкретни пътни условия и следователно не би могло да се

приеме, че избраната скорост на движение на увредения автомобил е била несъобразена и с факторите, посочени в чл. 20, ал. 2 ЗДвП. При наличието на несигнализирана дупка на пътното платно, която не би могло да се счита за предвидимо препятствие, водачът на увредения автомобил не е бил длъжен, нито е могъл да предвиди настъпването на произшествието, поради което и не е налице съпричиняване на вредите и следователно липсва основание за частично или пълно изключване на отговорността на ответната страна.

Освен това водачът не е наказан по административно-наказателен път за нарушение на ЗДвП, поради което настоящият съд приема, че не е извършил такова. Както се посочи по-горе само по себе си нарушението на установените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата не е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на дължимото се за същия обезщетение, тъй като е необходимо нарушението да е в пряка причинна връзка с настъпилния вредоносен резултат, т. е. последният да е негово следствие, доколкото приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки за настъпване на увреждането.

Следва да се отбележи още, че задължение на ответника е да обозначава и обезопасява дупките на пътя с цел осигуряване на безопасни условия за движение, а не задължение на водачите да знаят въпросните дупки, за да избягват преминаване през тези участъци.

Още повече, че по делото се установи, че в участъка са налице множество дупки и не може да се очаква от водачите с риск от настъпване на тежко ПТП да се опитват да избягват тези дупки. Ответникът дори не твърдеше, че по пътя е имало знаци, че пътят е в ремонт, нито че има неравности/дупки на пътното платно.

Настоящото съдебно решение е съобразено и с практиката на Старозагорски окръжен съд по сходни дела срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ обективизирана в решение № 193/01.12.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в. гр. д. № 1623/2021 г., решение № 158/19.05.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в. гр. д. № 211/2022 г., решение № 38/18.02.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в. т. д. № 1461/2021 г.

С оглед изложеното претенцията на застрахователя е основателна и искът следва да се уважи в претендирания размер.

По съдебноделоводните разноски:

Предвид изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати направените от „Дженерали Застраховане“ АД съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение и за възнаграждение на вещо

лице.

Съдът констатира, че при завеждането на исковата молба в Софийски районен съд от Застрахователно акционерно дружество „Дженерали Застраховане“ АД не е представен документ за платена държавна такса. Поради тази причина съдът следва да осъди ищеца да заплати държавна такса по сметка на Районен съд – Гълъбово.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235, ал. 1 ГПК, Гълъбовският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА по иска с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД Агенция „Пътна Инфраструктура“, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Македония“ № 3, БУЛСТАТ 000695089 да заплати на Застрахователно акционерно дружество „Дженерали Застраховане“ АД, вписано в ТР с ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 68, сумата от **812,70 лева** /осемстотин и дванадесет лева/ главница, представляваща изплатеното застрахователно обезщетение по преписка № 210239019 за възстановяване на увредения в следствие на ПТП, настъпило на 27.03.2017г., л.а. „Ландровер Рейндж Ровер“ с рег. № ***, реализираните разходи за пътна помощ на процесния автомобил и направените обичайни разноски за ликвидация на преписка № 210239019, ведно със законната лихва върху главницата за периода от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА по иска с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД Агенция „Пътна Инфраструктура“, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Македония“ № 3, БУЛСТАТ 000695089 да заплати на Застрахователно акционерно дружество „Дженерали Застраховане“ АД, вписано в ТР с ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 68, сумата от **194,73 лева** /сто деветдесет и четири лева и 73 стотинки/, представляваща мораторна лихва върху сумата в размер на 639,00 лева за периода от 12.05.2019г. до 12.05.2022г. (датата, предхождаща датата на завеждане на исковата молба)

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Агенция „Пътна Инфраструктура“, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Македония“ № 3, БУЛСТАТ 000695089 да заплати на Застрахователно акционерно дружество „Дженерали Застраховане“ АД, вписано в ТР с ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Ал.

Дондуков” № 68 сумата от общо **749,00 лв.** /седемстотин четиридесет и девет лева/, представляваща разноси по делото, от които: 549,00 лв. за възнаграждение на вещо лице и 200,00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество „Дженерали Застраховане“ АД, вписано в ТР с ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 68 да заплати по сметка **на РС-Гълъбово** сумата от **100,00лв./сто лева/**, представляваща държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Старозагорския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Гълъбово: _____